

Neděle 23. po sv. Trojici

Am5,1-15

3.11.2024

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od toho, který byl, který je a který přijíti má.

Introit:

Vyhýbej se zlu a konej dobro, vyhledávej pokoj a usiluj o něj.
Oči Hospodinovy jsou obráceny k spravedlivým,
když volají o pomoc, on nakloní své ucho.

Píseň: 121

Čtení: 1Pt3,10-22

Píseň: 697, 574

Kázání: Am5,1-15

Kluci přeci nepláčou, to bylo napomenutí chlapcům, když se jim draly slzy do očí. Chlapi nenaříkají, protože jsou silní. Takto a jinak jsme byli napomínáni v dětství.

A co holky, co ženy, a co Bůh, těm všem také pláč nesluší? Může vůbec Bůh plakat? Nevím, ale výrok Hospodinův zní: Bůh bude naříkat, plakat a zpívat žalozpěvy. Bůh, který celé dějiny lidstva, jak říká spisovatel Bell, pláče nad lidstvem.

Nad čím, nad kým mají Izraelci plakat, naříkat, žalostnit? Co je tak hrozného? *Padla, už nevstane izraelská panna, je opuštěná na své zemi, není, kdo by ji zvedl.* Tak tedy: *upadla, nevstane, je opuštěná, nikdo ji nepomůže vstát.* Je to vůbec možné v jedné větě popsat situaci, nad kterou zůstává rozum stát?

Upadla, nevstane, je opuštěná, nikdo ji nepomůže vstát. Copak se nenajde nikdo, kdo by pomohl stát té, která upadla? Což i ten Bůh dal ruce pryč? A jak to, že upadla ta *panna izraelská*?

Konec naděje. V minulém oddíle kázání jsme si říkali, že na bitevním poli padl mužský výkvět národa a nyní přišly na řadu všechny holky na vdávání. Jakou budoucnost má národ, když mladí vymřeli, když mladí již nebudou rodit? Co asi bude budoucností takového národa?

Upadla, nevstane, je opuštěná, nikdo ji nepomůže vstát. Co v takové situaci dělat, než plakat, naříkat, rmoutit se? To opravdu navěky budeme žalostnit, plakat nad rozlitém mlékem? Nad katalogem zlých skutků, které byly v našem oddíle vyjmenovány? To opravdu jsme v zajetí

toho zlého, v těch našich nespravedlnostech, nemilostech, necitlivostech? Má lidstvo nějakou *naději*, budoucnost? Má lidstvo vůbec šanci na spasení?

Věřím, že má. V našem přečteném textu totiž nezní jen vyzvání k nářkům nad mrtvými a ubitými. V našem textu třikrát zazní důležité sdělení.

Hledejte mne a žijte! Nebo též lze přeložit: *Dotazujte se mě a budete žít!* Nebo, jak překládají kraličtí: *Hledejte mne a živi buďte!*

Hledat, tak to člověka nebaví. Raději si koupí nové, raději si vypůjčí, raději to vzdá, protože to člověku bere čas. A když to najde, je to ono. Jak člověk může hledat a najít Boha, když je tak nepochopitelný?

Dotazovat se do ticha člověka unaví. To máme jako malé děti opakovat dokola otázku „proč?“, když na to nepřichází uspokojivá odpověď? A konstatování „protože proto“ nás neuspokojí.

Vraťme se k obrazu žalostí zkroušeného Boha, který oplakává Izrael, tu mladinkou dívku, která *padla, už nevstane izraelská panna, je opuštěná na své zemi, není, kdo by ji zvedl*. Že někdo upadne, že někdo zhřeší, že se někdo dostane daleko od Boha, to se může stát a také se to stalo, ale...

Padnout na zem, padnout do tenat toho zlého, nad tím můžeme plakat. Jednak proto, že se to stalo. Potom lze plakat nad tím, že ten, kdo padl, již nevstal. Proč se tak stalo?

Domnívám se, že ta dívenka Izrael nehledala Boha, nedotazovala se Boha. Proto nemohla vstát, proto zůstala ležet. *I v té nouzi nejvyšší patří Bohu díky*, zpíváme. Ano, ať se děje cokoli, máme hledat, bušit, vyptávat se i s tím rizikem, že nedostaneme odpověď hned. Věřím však, že jednou odpověď dostaneme a již se nebudeme muset dotazovat a hledat.

Život nám nezajistí nářek, ten má předcházet jako vyznání vin. *Hledejte dobro, a ne zlo, abyste žili! Aby tak Hospodin, Bůh zástupů, byl s vámi, jak říkáte. Nenávidíte zlo, milujte dobro a prosazujte v bráně právo!* Kdy budeme Bohu nejbližší je, když konáme dobro. Dobro Ámos spojuje s životem. Jako by říkal: dobrem se stává to, co vede k životu. A dobrý je jenom Bůh.

Možná se točíme v kruhu. Položme si však ještě jednu otázku. Můžeme vůbec najít Boha? Není náhodou cílem našeho života právě to hledání? Hledání života s Bohem a v Bohu, který se nechce nechat najít?

Věřím, že se dá k Bohu přiblížit. Věřím, že Bůh se chce s člověkem setkat. Věřím, že nás Bůh v Ježíši Kristu zve k setkání. A věřím, že toto setkání neproběhne až na posledním soudu a v poslední den našeho života.

Toto setkání se děje, kdykoli hledáme a konáme dobro. Toto setkání se děje, kdykoli milosrdenství zvítězí nad právem odplaty. Toto setkání se děje, když přistupujeme, abychom s ním jedli při stolu chleba a víno.

Pane, ty nás zveš k setkání. Zveš nás do reality tvého království. Prosíme, ať nepřestaneme hledat setkání s tebou.

Amen.

Píseň: 366

Večeře Páně